

Byen

av [*Sigbjørn Obstfelder*](#)

Jeg bor i fjeldet. I uger har jeg ikke set et menneske, ikke hørt mig egen røst. Jeg hører mig selv tænke, mens tjernet skvulper.

Røde skyer drager forbi. Det mørknes, fjeldvandet blir sort, lommen skriger.

Der farer en angst igjennem mig. Hvor er de nu alle? Hvad gjør de? Lever de endnu? Lever mine brødre, menneskene?

Og fjeldet blir pludselig så isnende koldt. Det har intet hjerte.

Jeg må ned, bag den borteste blåne, søndenfor de brede sletter, der hvor hjerter slår, der hvor tusender hjerter slår i kor.

Jeg iler til dalen, jeg gjemmer mig i kupéen. Hele natten pruster jernvognen, lyner afsted i mulm og mørke, gjennom lange, dybe dale, over brede sletter.

Næste aften står jeg på den stenlagte gade. Der er ingen skog lenger, men huse og huse og vinduer, ingen sus gjennom blade, men surren af vogne, larm af utallige fødder.

Langt borte hører jeg et forfærdeligt skrig. Hvem lider?

Jeg løber efter skriget. Og jeg hører ud fra åbne vinduer en brølende røst:

"Forfærdes, I mænd og kvinder, I rådne hen, Eders skiddenhed er værre end øglers, Eders synder er utallige som havets sand, - -"

For angst løber jeg videre. Jeg kommer forbi et hus, hvor der er mange mennesker. Jeg ser dem sidde langs veggene, de snakker ikke til hinanden, de smiler ikke til hinanden.

Og jeg blir mer og mer angst. Jeg kommer forbi dansebuler med mænd og kvinder, der sparker hinanden tilblods.

Er dette mine brødre, menneskene?

Jeg løber videre og videre. Jeg blir mer og mer angst. Ingen taler til hinanden, ingen smiler til hinanden. De farer afsted, som var de piskede, og ud fra de små huse hører jeg gråt og hulken, bag mig gråter det, gråter, gråter . . .

Og omsider går det op for mig, omsider ser jeg det:
De er vanvittige, de piskes af sin egen skygge. Og jeg
ser mig om, jeg ser på deres øine, deres miner, deres
ilen og løben:

Ja, de er vanvittige, de er vanvittige.